

videre, hvis det lykkes? Ingen i Verden vil tro, at Valget føres herom. Skal Valget da dreje sig om at styrke det nuværende Ministerium, saaledes at det kan fortsætte? Nej, derom kan Valget aldeles ikke føres, hvis det føres paa det nuværende Grundlag, som da vilde være det Forhold, at der ikke har kunnet naas Enighed mellem tilstrækkelig mange i dette høje Ting til den af Regeringen foreslaaede Krisepolitik. Hvis denne Valgplan gennemføres paa dette Grundlag, betyder det, at Ministeriet paa Forhaand udelukker sig fra at fortsætte, thi hvordan end Forskydningerne ved Valget vil komme til at foregaa, saa ved jo alle, og allerbedst den højtærede Minister, at et Flertal i Vælgerstemmer for hans Krisepolitik giver Valget ham ikke, og det er ganske klart, at naar vi vender tilbage efter Valget, vil vi staa paa samme Standpunkt, som vi har staaet paa før Valget. Med andre Ord, Tanken, at den højtærede Statsminister ved et Valg nu kunde styrke sin Stilling, saaledes at han kan fortsætte, har ingen Rigtighed, tværtimod, ved et Valg nu udelukker den højtærede Minister sig fra at kunne fortsætte.

Men hvad da? Den højtærede Statsminister nævnte en Udtalelse af min ærede Partifælle, det ærede Medlem af Landstinget Hr. Gunnar Fog-Petersen, som havde udviklet, at hvis den højtærede Minister ikke kunde finde tilstrækkelig Tilslutning til sit nuværende Forslag, hvis der ikke kunde opnaas Enighed mellem Partiernes i saa Henseende — jeg maa tilstaa, at jeg, medens jeg taler her, ikke har nogen som helst Mening om, hvad Udsigterne dertil er —, saa burde den højtærede Minister ikke gaa ud til et Valg, som ikke kunde gøre det muligt for ham at fortsætte, men overlade til andre at forsøge at løse Opgaven. Hertil gjorde den højtærede Statsminister nogle Bemærkninger, idet han ikke afviste Tanken. Han sagde derimod følgende: „Maa jeg spørge, hvem er „andre“? Der skal vel være parlamentariske Tilstande, ogsaa naar vi gaar. Maa jeg bede om, at der saa forud præsteres et nyt Regeringsflertal; det er i hvert Fald Forudsætningen for at følge en saadan Anvisning.“ Dette var den højtærede Statsministers Ord. Dette Svar fra den højtærede Statsminister er ganske naturligt, men Spørgsmaalet er det ogsaa. Spørgsmaalet vil rejse sig paa ny og ikke som enkelte Mænds Tanke, men som den hele Rigsdags Spørgsmaal til sig selv og Folkets Spørgsmaal til Rigsdagen: Hvem skal regere, hvis Ministeriet Stauning nu eller senere erklærer, at det ikke kan? De

Vanskeligheder, der skal overvindes her i Landet, vil ikke være mindre for nogen kommende Regering end for den nuværende. Vanskelighederne samler sig i to Ting, i Krisepolitikken, og i den statslige Nødvendighed for en snarlig og endelig Tilvebringelse af en Landmandsbankordning, der atter lægger fast Grund under Banken og fast Grund under Statsfinanserne, der er usikre, saa længe de virker under Statens aldeles ubegrænsede Selvskyldnerkaution for Bankens Virksomhed. Hvem skal de være, der skal kunne løse disse to store Vanskeligheder? Ved Siden af Krigstidens Opgaver har der ikke været nogen større i vort Land end disse. De, der vil gøre Spørgsmaalet om den kommende Regering til et Spørgsmaal om, hvem der skal danne den, og hvem der skal sidde i den, de tager fejl. Dette er ikke det afgørende. Det afgørende er, om Rigsdagen vil gøre, hvad den i sin 78-aarige Tilværelse undertiden har gjort, nemlig finde Form for et virkeligt Samarbejde mellem alle politiske Kræfter i Landet og i Rigsdagen. Hvis det Øjeblik skulde komme for den højtærede Statsminister, at han efter sin bedste Overbevisning mener, at han ikke længere kan fortsætte, saa tror jeg, han vilde gavne sit Parti, Arbejderklassen, de kriseramte Erhverv, hele Landet og Folket og tillige Rigsdagen, Parlamentarismen og Folkestyret ved at tage Initiativ til at paakalde et saadant Samarbejde og finde Formen derfor. I Rigsdagen mødes Partiernes og Rigsdagens Ansvar, og jeg spørger: Er det yderligere Splitelse, eller er det et Samarbejde, som dette Ansvar overfor Landet i den vanskeligste Tid, det har været inde i, opfordrer til?

N. Johan Laursen: Vi har nu under denne Finanslovbehandling hørt Ordførerne for de forskellige Partier, senere en Debat om Forholdene i Sønderjylland, saa har samtlige Ministre haft Ordet og nu igen Ordførerne. Den Debat, som er ført, har ganske naturligt været af baade politisk og økonomisk Art, og jeg kan derfor bortset fra en enkelt Ting nøjes med, hvad det økonomiske og det politiske angaar, at slutte mig til mit Partis Ordfører.

Jeg skal først gøre en lille Bemærkning om en enkelt Ytring af den højtærede Socialminister, der var inde paa, at man beskyldte denne Regering for at være en Klasseregering af værste Art, og man talte om Fagforeningerne og de hellige Tariffer i nær Forbindelse med Regeringen. Den højtærede Minister sagde saa, at det var mærkeligt, at naar man talte om de hellige